

RESSÒ DE LA PARAULA

La bona educació

El mes de febrer d'aquest any, escrivíem en aquestes pàgines sobre l'anomenada «emergència educativa».

Així denominava el papa Benet XVI el gran problema que tenim avui en relació amb l'educació dels nostres fills. Un problema més real i més greu, que reconegut i «sentit» per una majoria. Solament els més desperts s'adonen de la transcendència de l'educació. Uns ho reconeixen des de posicions ideològiques o des de militàncies polítiques, quan saben que tot canvi social passa per canvis en l'educació. Uns altres ho reconeixen des de la simple experiència, quan comproven que els problemes socials, la violència, el deteriorament de la convivència, els abusos, les crisis, les injustícies, els buits, etc., que els adults pateixen avui, són, en gran mesura, efectes de deficiències o errors que hi va haver a la seva educació.

No és el moment d'assenyalar responsabilitats. És difícil respondre la pregunta «qui educa els nostres fills?» ¿Som nosaltres, els pares, és l'escola, el claustre de professors, el tutor, o en definitiva el ministeri o la conselleria, és Internet, és l'ambient, són els companys i els amics, és el club esportiu?... La formació dels nostres fills és el resultat de la resposta que cadascun d'ells va do-

nant a tot un conjunt d'influències que li vénen de l'exterior. Un fet molt complex, que permet afirmar que l'educació és realment una qüestió d'abast cultural.

Però anem a pams. Encara que és un greu error identificar educació amb simple ensenyament, ens fixem ara en l'escola, l'institut, la universitat. L'educació mira tota la persona; l'ensenyament al desenvolupament dels coneixements. Afirmem que són dues coses diferents, però també que no hi ha ensenyament que no eduqui, així com no hi ha educació sense ensenyament.

Precisament el problema educatiu no ocupa el primer terme de les preocupacions de la gent, en part, perquè hi ha hagut un progrés real en els mitjans i els recursos que s'han invertit en l'ensenyament. En observar grans i nous edificis, l'ús de les noves tecnologies, les iniciatives pedagògiques originals, etc., tenim la impressió que l'educació realment ha millorat. I en efecte ha millorat, però només en un aspecte, no precisament el més important.

Gràcies a Déu, els cristians tenim «la mania de veure-hi més enllà», d'anar als principis i al fonament de les coses. Sabem que una bona educació no és solament aquella que prepara els nostres fills per ser uns professionals perfectament equipats en competències per a un ofici. Al nostre

entendre, la millor educació és aquella que els construeix com a persones responsables davant el que és bo, bell i vertader, aquella educació que els capacita per viure amb sentit, llibertat, responsabilitat i goig, no només la seva tasca professional, sinó tots els àmbits de la seva existència.

Els cristians sabem que no n'hi ha prou amb tenir molts instruments, sinó que cal saber per a què s'han d'utilitzar. Els instruments (ciència, tècnica, llengües, mitjans informà-

tics, coneixement, comunicacions, recursos, etc.) són poder; la qüestió més important és què fem, què faran els nostres fills, amb el poder i per què ho faran, quin sentit donaran al seu treball, a la seva sexualitat, als seus diners, al seu compromís cívic, a la seva cultura...

Pensem-hi i parlem-ne.

Els pecats d'omissió es paguen sempre demà.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Una Església de moltes cultures

El desembre del 2015 farà cinquanta anys de la cloenda del Concili Vaticà II (1962-1965). Un dels seus temes centrals va ser el misteri de l'Església com a comunitat de comunitats. La sorpresa d'una Església múltiple apareix ja el dia de la Pentecosta; gent de tot arreu reben l'anunci de l'obra salvadora de Déu (Ac 2,5-11). El llibre de l'Apoca-

lipsi formula el mateix impacte: «Gent de tota tribu i llengua i poble i nació» (Ap 5,9). Nosaltres ho formulem en categories de diversitat cultural.

Quan diem «cultura» volem dir tot el que és propi d'un poble; potser en primer lloc, la llengua; també les tradicions, els cants, les expressions populars, la manera de vestir, d'organitzar-se; els valors, el tarannà...

La cultura xinesa és diferent de l'equinor i de la mediterrània i de la del Camerun. Doncs bé, la fe cristiana i l'esperit evangèlic estan cridats a ser viscuts per cada poble i cada cultura.

Això té dues conseqüències importants. Una, no hi ha cap cultura que pugui pretendre una mena de privilegi o de nivell superior en la seva vivència evangèlica; l'altra, no hi

ha cap cultura humana que sigui exclosa de la crida a la vida cristiana. Cada comunitat cristiana està cridada a viure l'Esperit evangèlic de fe, d'amor, d'esperança, de pau, de llibertat, d'alegria, en les seves coordenades culturals i segons la seva manera de ser.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

La buena educación

Allà por el mes de febrero del presente año, escribíamos en estas páginas sobre la llamada «emergencia educativa». Así denominaba el papa Benedicto XVI al gran problema que tenemos hoy en relación con la educación de nuestros hijos. Un problema más real y más grave, que reconocido y «sentido» por una mayoría. Sólo los más despiertos se dan cuenta de la trascendencia de la educación. Unos lo reconocen desde posiciones ideológicas o desde militancias políticas, cuando saben que todo cambio social pasa por cambios en la educación. Otros lo reconocen desde la simple experiencia, cuando comprueban que los problemas sociales, la violencia, el deterioro de la convivencia, los abusos, las crisis, las injusticias, los vacíos, etc., que los adultos sufren hoy, son, en gran medida, efectos de deficiencias o errores que hubo en su educación.

No es el momento de señalar responsabilidades. Es difícil responder a la pregunta «¿quién educa a nuestros hijos?». ¿Somos nosotros, los padres, es la escuela, el claustro de profesores, el tutor, o en definitiva el ministerio o la consejería, es Internet, es el ambiente, son los compañeros y los amigos, es el club deportivo?... La formación de nuestros hijos es el resultado de la respuesta que cada uno de ellos va dando a todo un conjunto de influencias que le vienen del exterior. Un hecho muy complejo, que permite afirmar que la educación es realmente una cuestión de alcance cultural.

Pero vayamos por partes. Aunque es un grave error identificar educación con simple enseñanza, nos fijamos ahora en la escuela, el instituto, la universidad. La educación mira a toda la persona; la enseñanza al desarrollo de los conocimientos. Afirmamos que son dos cosas distintas, pero también que no hay enseñanza que no eduque, así como no hay educación sin enseñanza.

Precisamente el problema educativo no ocupa el primer plano de las preocupaciones de la gente, en parte, porque ha habido un progreso real en los medios y los recursos que se han invertido en la enseñanza. Al observar grandes y nuevos edificios, el uso de las nuevas tecnologías, las iniciativas pedagógicas originales, etc., tenemos la impresión de que la educación realmente ha mejorado. Y en efecto ha mejorado, pero sólo en un aspecto, no precisamente el más importante.

Gracias a Dios, los cristianos tenemos «la manía de ver más allá», de ir a los principios y al fundamento de las cosas. Sabemos que una buena educación no es solamente aquella que prepara a nuestros hijos para ser unos profesionales perfectamente equipados en competencias para un oficio. A nuestro entender, la mejor educación es aquella que les construye como personas responsables ante lo que es bueno, bello y verdadero, aquella educación que les capacita para vivir con sentido, libertad, responsabilidad y gozo, no sólo su tarea profesional, sino todos los ámbitos de su existencia. Los cristianos sabemos que no basta con tener muchos instrumentos, sino que hace falta saber para qué se han de utilizar. Los instrumentos (ciencia, técnica, lenguas, medios informáticos, conocimiento, comunicaciones, recursos, etc.) son poder; la cuestión más importante es qué hacemos, qué harán nuestros hijos, con el poder y por qué lo harán, qué sentido darán a su trabajo, a su sexualidad, a su dinero, a su compromiso cívico, a su cultura...

Pensemos y hablemos de ello. Los pecados de omisión se pagan siempre mañana.

† **Agustín Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Preparant la «tornada al cole»

Setembre és mes de reprendre el ritme i moltes activitats del curs, després del període estival, ja sigui a la família, com a la feina, a la parròquia, a l'escola... Precisament, el proper dia 14 de setembre reprenen les classes a tot l'ensenyament no universitari. Això ens dona peu a acostar-nos a aquest món amb una mirada diocesana, a través de la Delegació d'Ensenyament. Parlem d'aquest servei diocesà amb el delegat, el diaca Manuel Duaso.

Quin paper té la Delegació d'Ensenyament?

La Delegació ha de tenir cura de la presència de l'Església dioce-

sana al món de l'ensenyament no universitari assegurant la presència de la fe, sigui en forma de classe de religió, transmetent

coneixements intel·ligibles de la Veritat cristiana en l'escola pública, sigui a més, inspirant tot el procés educatiu i pedagògic en el cas de col·legis confessionals. Això, per tal que la fe no sigui viscuda o entesa al marge de la cultura o la ciència, sinó en coherència amb ella, alhora que s'ensenyi i compregui allò que hi ha de cristià en la cultura mateixa.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESI SOBRE LA FAMÍLIA

Natzaret

«**D**éu va triar néixer en una família humana, que va formar ell mateix. La va formar en un poblet perdut de la perifèria de l'Imperi Romà. (...) Allí es va iniciar la història més santa i més bona, la de Jesús entre els homes! I allí residia aquesta família.»

«Certament, no ens és difícil imaginar què podrien aprendre els pares de la dedicació de Maria per aquell Fill! I quants ensenyaments podrien treure els pares de l'exemple de Josep, home just, que va dedicar la vida a sostenir i defensar l'infant i l'esposa —la seva família— en els moments difícils! I no cal dir quants nois podrien ser encoratjats per Jesús adolescent a comprendre la necessitat i la bellesa de con-

rear la vocació més profunda, i de somniar en gran!»

«Cada família cristiana pot acollir Jesús, escoltar-lo, parlar amb ell, custodiar-lo, protegir-lo, créixer amb ell; i així millorar el món. Fem espai en el nostre cor i en els nostres dies al Senyor. Així

ho van fer també Maria i Josep, i no va ser fàcil: quantes dificultats van haver de superar! La família de Natzaret ens empeny a redescobrir la vocació i la missió de la família, de cada família». (Dimecres, 17 de desembre de 2014).

Quines persones formeu part de l'equip de la Delegació?

Actualment hi col·laboren voluntàriament amb papers precisos diverses persones relacionades amb el món de l'ensenyament, tant de l'escola confessional com de l'àmbit públic.

Qui és el destinatari directe del vostre servei?

Els mestres i professors, per la missió que tenen cada dia al centre educatiu són destinataris en primer terme de la tasca de la Delegació. Són els que aporten el coneixement i la profunditat de la fe i volem transmetre'ls i suscitar en ells la idea que val la pena ser docents cristians, que el missatge de Crist ressona i s'actualitza en la seva tasca diària.

Quines activitats realitzeu des de la Delegació?

Fem diverses convocatòries per trobar-nos tots els professors: a

l'octubre en una celebració d'enviament, al Nadal a viure la joia del naixement de Jesús i per Pasqua-final de curs. Sempre, a més a més, amb una formació específicament pedagògica.

Hem adquirit el repte setmanal d'arribar a tots els docents via e-mail fent-nos ressò de les notícies de la diòcesi i eclesials en general, notícies del món de l'ensenyament, recursos pedagògics i reflexions que poden ser de l'interès.

Ahora i com a complement més públic, mantenim una pàgina de Facebook www.facebook.com/ddensenyament, amb més informacions, notícies i reflexions.

Com pot posar-se en contacte amb vosaltres algun docent interessat?

Ens poden contactar per telèfon al 936 327 630, per e-mail a l'adreça ensenyament@bisbatsantfeliu.cat

liu.cat, per missatge al Facebook i també venir a veure'ns al carrer d'Armenteres 35 de Sant Feliu de Llobregat.

Què desitges per a aquest nou curs escolar?

Juntament amb les Delegacions de Família i Vida, Catequesi i Joventut, i guiats pel nostre bisbe Agustí, hem endegat una iniciativa que s'explicita en el document *Itinerari per a una unitat d'acció educativa*, a fi de suscitar la reflexió tant a la família, a la parròquia, com a l'escola per tal de coordinar millor tots els esforços. És una tasca tant important que convocarem els professors per afinar aquesta reflexió que cal fer.

A més, volem encetar una formació permanent específica per a cobrir les necessitats del professorat cristià, ja sigui a l'escola pública com a l'escola concertada.

Renovem el Full Dominical

Com poden veure els lectors del *Full Dominical*, aquesta publicació s'ha renovat en alguns aspectes, mirant de donar resposta a les inquietuds expressades durant l'any transcorregut del desè aniversari diocesà. També aquest esdeveniment ens ha empès a mirar amb cura aquesta eina al servei de la comunitat eclesial, per tal d'acostar-la més a la seva funció informativa, formativa i de subsidi litúrgic.

Des de la Delegació de Mitjans de Comunicació, desitgem que us agradi i us anímem a compartir amb nosaltres les vostres impressions, suggeriments i notícies. Créixer en la comunitat és cosa de tots!

Us podeu adreçar a:

premsa@bisbatsantfeliu.cat
tel. 936 327 630

AGENDA

11 anys de camí diocesà. El proper dissabte 12 de setembre farà 11 anys de l'inici com a pastor diocesà de Mons. Agustí Cortés, primer bisbe de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Donem gràcies a Déu!

Cursos de l'ISCREB a Sant Boi de Llobregat. Assignatura: Llibres profètics (4 ectes). Professor: Dr. Joan Ramon Marín. Dates: dilluns del 14 de setembre al 30 de novembre (examen), de les 19 a les 21.30 h. Info i preinscripció telefònica: 936 402 046 (de 15.30 a 17.30 h) - 936 305 702 (de 19 a 20 h).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

7. ■ Dilluns (litúrgia hores: 3a setm.) [Col 1,24-2,3 / SI 61,6-7.9 / Lc 6,6-11]. Sant Albí, bisbe; santa Regina, vg. i mr.; santa Judit, personatge bíblic.

8. □ Dimarts [Mi 5,1-4a / SI 12,6ab.6cd / Mt 1,1-16.18-23]. El Naixement de la Verge Maria, festa de la tradició oriental (s. v) i de nombroses advocacions: Núria, Meritxell... (marededéus trobades) i d'altres; Mare de Déu de Núria (patrona principal de la diòcesi d'Urgell); Mare de Déu de Meritxell (patrona principal d'Andorra); sant Adrià, soldat mr. a Nicomèdia (303); sant Sergi I papa (siríac, 687-701); santa Adela (s. xi), reliquiós.

9. □ Dimecres [Col 3,1-11 / SI 144,2-3.10-11.12-13ab / Lc 6,20-26]. Mare de Déu del Claustre (Solsona), romànica; sant Pere Claver (Verdú, 1580 - Cartagena d'Índies, 1654), prev. jesuïta, apòstol dels esclaus a Colòmbia.

10. ■ Dijous [Col 3,12-17 / SI 150,1-2.3-4.5-6 / Lc 6,27-38]. Sant Nicolau de Tolentino, prev. agustinià; beats Domènec Castell (1592-1627), d'Esparreguera, Lluís Eixarc (1597-1628), de Barcelona, prev. dominicans i mrs. a Omura (Barcelona i Sant Feliu de Llobregat), i beat Jacint Orfenell, mr. (Tortosa).

11. ■ Divendres [1Tm 1,1-2.12-14 / SI 15,1-2 | 5.7-8.11 / Lc

6,39-42]. Beat Bonaventura Gran (Riudoms 1620 - Roma 1684), rel. franciscà (Tarragona); sant Protus i sant Jacint, germans mrs. (s. iv); santa Teodora Alexandrina, penitent.

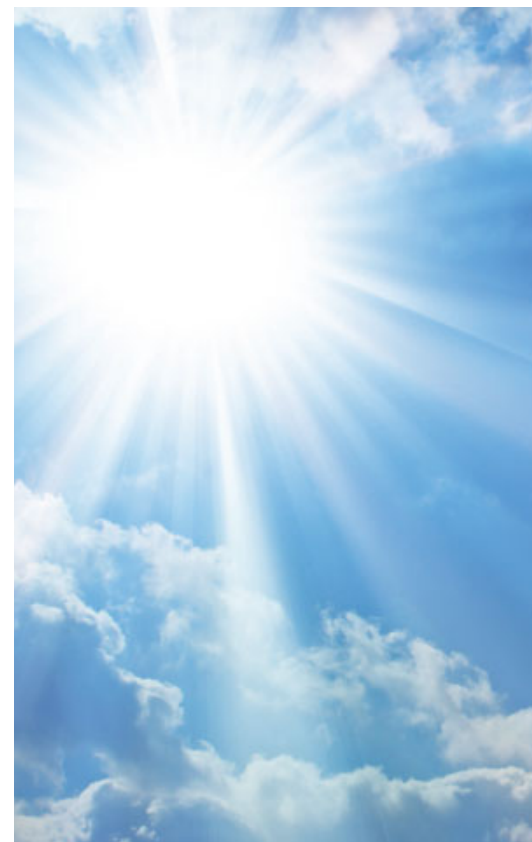
12. ■ Dissabte [1Tm 1,15-17 / SI 112,1-2.3-4.5-7 / Lc 6,43-49]. El Santíssim Nom de Maria, M. D. de Lluc, patrona de Mallorca, i altres advocacions; sant Guiu, pelegrí.

13. ■ Diumenge vinent, XXIV de durant l'any (litúrgia hores: 4a setm.) [Is 50,5-9a / SI 114,1-2.3-4.5-6.8-9 / Jm 2,14,18 / Mc 8,27-35]. Sant Joan Crisòstom (†407), bisbe de Constantinoble i doctor de l'Església; sant Felip, pare de santa Eugènia.

Diumenge XXIII de durant l'any

COMENTARI

Obre't

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 35,4-7a)

Digueu als cors alarmats: Sigueu valents, no tingueu por: Aquí teniu el vostre Déu que ve per fer justícia; la paga de Déu és aquí, és ell mateix qui us ve salvar. Llavors es desclouran els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obriran; llavors el coix saltarà com un cérvol i la llengua del mut cridarà de goig, perquè l'aigua ha brollat a l'estepa, han nascut torrents en el desert, les terres xardoroses ara són estanys, el país de la set és ple de fonts d'aigua.

▶ Salm responsorial (145)

R. Lloa el Senyor, ànima meva.

El Senyor es manté fidel per sempre, / fa justícia als oprimits, / dóna pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dóna la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts, / el Senyor estima els justos, / el Senyor guarda els forasters. R.

Manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre; / és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

▶ Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 2,1-5)

Germans meus, vosaltres que creieu en Jesucrist, el nostre Senyor gloriós, no heu de comprometre la vostra fe amb diferències entre les persones. Suposem que, mentre esteu reunits, entra un home ben vestit i amb un anell d'or, i entra també un pobre mal vestit. Si us fixàveu primer en el que va ben vestit i li dèieu: «Segui aquí, que estarà millor», però al pobre li dèieu: «Tu queda't dret o seu aquí, als meus peus», no faríeu diferències entre vosaltres? No seríeu homes que jutgen amb criteris dolents? Escolteu, germans meus estimats: No sabeu que Déu ha escollit els pobres d'aquest món per fer-los rics en la fe i hereus del Regne que ell ha promès als qui l'estimen?

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (7,31-37)

En aquell temps, Jesús tornà del territori de Tiro pel camí de Sidó, i se n'anà cap al llac de Galilea, passant pel territori de la Decàpolis. Li portaren un sord, que a penes sabia parlar, i li demanaren que li imposés les mans. Jesús se l'endugué tot sol, lluny de la gent, li posà els dits a les orelles, escopí i li tocà la llengua, aixecà els ulls al cel, sospirà i digué: «Efatà», que vol dir, «obre't». A l'instant se li obriren les orelles, la llengua se li deslligà i parlava perfectament. Jesús els prohibí que ho diguessin a ningú, però com més els ho prohibia, més ho explicaven a tothom, i no se'n sabien avenir. Deien: «Tot ho ha fet bé: fa que els sords hi sentin i que els muts parlïn.»

▶ Lectura de la profecia de Isaïas (Is 35,4-7a)

Decid cobardes de corazón: «Sed fuertes, no temáis. Mirad a vuestro Dios que trae el desquite, viene en persona, resarcirá y os salvará.»

Se despegarán los ojos del ciego, los oídos del sordo se abrirán, saltará como un ciervo el cojo, la lengua del mudo cantará. Porque han brotado aguas en el desierto, torrentes en la estepa; el páramo será un estanque, lo reseco un manantial.

▶ Salmo responsorial (145)

R. Alaba, alma mía, al Señor.

Que mantiene su fidelidad perpetuamente, / que hace justicia a los oprimidos, / que da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos, / el Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Sión de edad en edad. R.

▶ Lectura de la carta del apòstol Santiago (Stg 2,1-5)

Hermanos míos:

No juntéis la fe en nuestro Señor Jesucristo glorioso con el favoritismo. Por ejemplo: Llegan dos hombres a la reunión litúrgica. Uno va bien vestido y hasta con anillos en los dedos; el otro es un pobre andrajoso. Veis al bien vestido y le decís: «Por favor, siéntate aquí en el puesto reservado.» Al pobre, en cambio: «Estáte ahí de pie o siéntate en el suelo.»

Si hacéis eso, ¿no sois inconsecuentes y juzgáis con criterios malos? Queridos hermanos, escuchad: ¿Acaso no ha elegido Dios a los pobres del mundo para hacerlos ricos en la fe y herederos del reino, que prometió a los que lo aman?

▶ Lectura del Santo Evangelio según San Marcos (Mc 7,31-37)

En aquel tiempo, dejó Jesús el territorio de Tiro, pasó por Sidón, camino del lago de Galilea, atravesando la Decàpolis. Y le presentaron un sordo que, además, apenas podía hablar; y le piden que le imponga las manos. Él, apartándolo de la gente a un lado, le metió los dedos en los oídos y con la saliva le tocó la lengua. Y, mirando al cielo, suspiró y le dijo: «Efatà», esto es «Ábrete». Y al momento se le abrieron los oídos, se le soltó la traba de la lengua y hablaba sin dificultad. Él les mandó que no lo dijeran a nadie; pero, cuanto más se lo mandaba, con más insistencia lo proclamaban ellos. Y en el colmo del asombro decían: «Todo lo ha hecho bien; hace oír a los sordos y hablar a los mudos.»

L'himne a l'alegria d'Is 35 anuncia: *Arribaran la felicitat i l'alegria; planys i tristesa fugiran. Quin és el motiu? Aquí teniu el vostre Déu que us ve a salvar: perquè Ell és la font i motor de la nostra salvació. Quins signes hi ha de la salvació anunciada? L'aigua ha brollat en l'estepa, han nascut torrents en el desert. El que semblava impossible s'ha fet realitat.*

El sentit literal de la profecia es compleix a l'evangeli quan *a Jesús li portaren un sord, li posà el dit a les orelles, aixecà els ulls al cel i digué: «Efatà» que vol dir «Obre't»*; i llavors al sordmut *se li obriren les orelles i la llengua se li deslligà*. L'ús evangèlic de l'expressió original aramea «Efatà» avala la historicitat del fet.

El sord és símbol de qui no vol escoltar Déu; i el mut ho és del cristià que no anuncia la Bona Notícia de Crist Salvador. Té remei la sordesa dels qui no volen escoltar Déu i la mudesa de tants que, dient-se cristians, no ho proclamen amb la seva vida? Sí! També avui el Senyor fa que *el sord hi senti i que el mut parli*; també avui a l'Església i al món cal copsar el «ja sí» de la salvació amb tants fills de Déu que viuen de debò les Benaurances.

Al sordmut de l'evangeli uns *el portaren a Jesús demanant-li que li imposés les mans*. Avui hi ha molts sordmuts necessitats de què algú els porti fins Jesús. Com? Potser primer amb un estil de vida que interpel·li: *No comproment la nostra fe amb diferències entre les persones; perquè fer diferències entre rics i pobres és negar la condició de fills del Déu que no fa distinció de persones (Rm 2,11)*. I també amb l'anunci explícit i engrescador de Jesucrist i de la seva Bona Nova.

Mn. José Luis Arín